

De verkeerde Toverschool

Silvia

Petra van Engelenburcht

Hou nooit op met in sprookjes geloven
Hou nooit op met fantasie
Dan kan ik je de mooiste dingen beloven
Dan wordt alles magie

Schrijver: Petra van Engelenburcht
Coverontwerp: Tristan
ISBN: 978940370108
© Petra van Engelenburcht

1 DE VERKEERDE SCHOOL.

Silvia Silvester is deze ochtend, precies op 1 maart, 12 geworden. Dat betekent dat ze oud genoeg is om naar toverschool te mogen. Dat vindt Silvia prima. Ze heeft niet voor niets haar ouders de hele zomer over de Glimglam verteld, de huishoudschool voor jonge heksjes. Al haar vriendinnen gaan daarheen en dat wil zij ook.

De Glimglam is een prachtige oude villa en staat in hetzelfde dal als het kasteel de Zeven Bezemstelen, een school voor jonge tovenaars. Elke volle maan houden ze om en om een groot bal. Daarbij draagt een meisje de prachtigste baljurk.

Daar verheugt Silvia zich nu al op, want na jaren sparen heeft ze eindelijk een mooie baljurk gekocht. Het is sprankelend groen met stroken kant, zilveren steren en glinstersteentjes...

Het jonge heksje is extra vroeg opgestaan omdat deze dag alles perfect moet zijn en Silvia kamt haar lange rode haren voor de spiegel. Haar groene ogen kijken tevreden, want haar oma heeft voor haar verjaardag precies de trui gebreid die ze zich altijd gewent heeft. De rok die ze draagt is groen en ze draagt nu dus een groene trui met van wol een witte kat erop.

Haar kleren zijn groen. Silvia ziet haar gezicht in de spiegel betrekken en nu al maakt ze zich best zorgen. 'Oh oh,' mompelt ze. 'Daar zal vader het vast niet mee eens zijn.' Haar vaders lievelingskleur is immers rood. Maar Silvia vindt zichzelf met twaalf jaar oud genoeg om haar eigen kleren te mogen uitkiezen en dan nog iets...

Kinderen die naar een toverschool gaan, mogen zich een toverbeest uitzoeken. Silvia weet al precies wat. Genietend streelt ze over de witte kat van wol op haar trui. Achter haar klinkt gerammel, het komt uit haar poppenhuis. De poppenmeubeltjes in het huis vallen om en gaan weer staan. Ze vallen om en gaan weer staan...

Het meisje let er maar niet op. De laatste tijd gebeuren er wel meer vreemde dingen, dat krijg je als je een tovenaarskind bent en je magie nog moet groeien. Dat heet pu-ber-tijd.

Zodra ze op de Glimglam komt krijgt ze een toverstop bandje, want op een toverschool leren kinderen hoe met hun magie, die in de pubertijd aangroeit, om te gaan op een veilige manier.

Silvia strekt haar hand uit naar haar toilettafel en de haarborstel zweeft er naar terug. Deze onschuldige magie, dat kent ieder kind al bijna van de geboorte.

Silvia is niet alleen vandaag jarig. Het aller allermooiste, het is ook nog Grapjesdag. Dat is een speciale dag voor huisgnomen. Wee de gnomen eigenaar die geen respect voor grapjesdag heeft. Stel je voor, je huis als een hoopje bakstenen terug te vinden. Of zeg je liever morgen grapjesdag te willen vieren, omdat vandaag niet uitkomt? Bekogeld worden met rotte eieren is dan nog onschuldig.

Opgewekt huppelt Silvia haar slaapkamer uit. Ze gaat naar de ontbijtkamer en loopt door een lange gang met deuren. Daarachter zijn de slaapkamers van haar ouders, haar broers en andere familie. An het einde van de gang is een grote trap die wel drie keer ronddraait voor ze beneden bij de begane vloer zal zijn. De Silvester familie woont namelijk in een groot kasteel en ze is niet een, twee, drie bij de eetkamer.

Er ligt een vloerkleedje voor de trap en Silvia gaat erop staan. Ze tapt drie keer met haar voet. Daarna ploft het meisje op haar knieën, want het kleedje vliegt razend snel de trap af.

Onder aan de trap gaat Silvia weer staan. Ze is meteen in de grote hal en kijkt naar de voordeur. Het is een enorme grote van eeuwenoud hout en er zitten sierlijke krullen van koper over het hout. Als je door de voordeur naar buiten zou stappen kom je in Loryana. Dat is hun toverland.

De familie Silvester woont in een prachtig kasteel, Muizenstein. Hun kasteel staat hoog in de bergen en ook nog in het meest eenzame en meest afgelegen gebied van heel Loryana.

Silvia heeft haast. Daarom vliegt ze ook op het vloerkleedje door de hal en daarna door een gang naar de eetkamer.

Meteen hoort ze al iets. De familie Silvester heeft een stuk of dertig gnomen voor de huishouding in dienst. De kleine groene mannen en vrouwtjes zijn druk bezig de ontbijttafel te dekken en van alle kanten klinken hun stemmetjes. 'Pom pom pom,' 'lalala,' en 'mi mi mi.'

De Gnomen gaan straks zingen, dat hoort nu eenmaal bij grapjesdag, zelfs al zingen ze afgrijselijk vals..

De meeste familie zit al aan tafel en tevreden ziet het meisje tussen de borden hier en daar pakjes met een mooie strik er op liggen. Die zijn voor haar, dat weet ze zeker. Toch betreft haar gezicht. Ze stapte van het vliegkleedje en het zweeft meteen weer terug naar de trap.

Zodra ze binnenkomt word het meisje meteen begroet. Een tante vliegt haar om de hals en ze krijgt felicitaties en de pakjes die ze verheugd aanneemt, maar als ze naar hen kijkt zijn haar ouders als gewoonlijk weer veel te druk om zelfs maar te merken dat ze is. Daarom gaat ze een stuk minder vrolijk naar haar vaste plekje aan de tafel naast haar opa en een van haar twee broers.

Silvia stapelt de pakjes op voor haar bord en kijkt opzij. Kreunend rolt ze met haar ogen, Voor ze haar verjaardag of zelfs maar grapjesdag kunnen vieren, moet er weer eens op haar vader gewacht worden. Siegfried Silvester wordt net ge-oreaalt, want er komt een schelle stem uit het grote rode oor dat hij tegen zijn hoofd drukt.

Haar vader praat met madame Vos, zijn secretaresse. Elke ochtend geeft ze hem bestellingen door of de leukste nieuwtjes. Zelfs nu zijn dochter jarig is met grapjesdag, gaat zijn gesprek gewoon door. Siegfried heeft van de eettafel zijn kantoor gemaakt en heeft stapels papieren voor hem liggen en er staat ook een rijtje kristallen bollen. Daarin kan hij zijn muizenhandel zien. De muizenkwekerij en hoe muizen kunstjes worden geleerd, (met veel geduld en lekkere snoepjes.)

Siegfried geniet er van de belangrijkste leverancier van toverwereld te zijn. Vroeger was opa dat, maar Sander Silvester heeft de muizenhandel doorgegeven aan zijn oudste zoon. Daar heeft hij hem een enorm plezier mee gedaan, de familie eigenlijk niet.

Silvia kijkt opzij. 'Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag, Silvertje.' Haar opa geeft haar een kus en ze voelt zich meteen weer een stuk vrolijker. Silvia zit altijd naast haar opa. Hij heeft een grijs baardje en verder kaal hoofd, maar Sander is voor haar de liefste opa van de hele Toverwereld. Haar opa en daarnaast oma Celicity zitten links van haar. Oma Celicity gaat staan en kust ook haar wang om te feliciteren en lacht vrolijk, 'en ben je blij met je mooie trui?' Haar oma heeft lang grijs haar en draagt een bruine jurk vol kant met glinsterende broches erop.

'De trui is prachtig, oma.' Silvia streelt weer over de wollen kat met grote groene ogen. 'Het is de mooiste trui van heel Loryana!' 'Ik ben blij dat je er blij mee bent, mijn lief muisje.' Oma omhelst haar nog even stevig, 'Kijk eens,' ze geeft haar een grote lolly en gaat weer zitten.

Silvia is erg blij met haar grootouders. Oma bakt altijd iets lekkers voor haar en is ook steeds aan het breien, als ze niet op haar vliegkleedje op reis is naar zieke mensen, want haar oma is een beroemde heeler.

Zo te zien heeft wat ze nu breit, een rood vest en het allerergste. Zo te zien heeft dat rode vest ook nog haar maat. Silvia houdt met moeite een kreun in, want oma weet nu toch wel dat ze nu niet, dan niet en nooit niet, rood wil dragen?

Het jonge heksje begint maar de pakjes die ze gekregen heeft open te maken, omdat het gesprek van haar vader maar duurt en duurt. Als eerste krijgt ze een leren tasje om ganzenveren om mee te schrijven en dergelijke in te doen. Het is van rood leer en al zitten er mooie kralen en bloemen op, ze houdt niet van rood. In de volgende pakjes zitten schriften, rode ganzen veren, een toverboek, een setje mooimaak spulletjes en lekkere snoepjes, maar alles, echt letterlijk alles heeft de kleur rood. Wat gebeurt er toch allemaal?

‘Je moet wat eten, mijn muisje.’ Oma Celicity komt weer bij haar staan en klopt voor Silvia op de tafel. Meteen verschijnt er een grote kom vol dampende havermout met krentjes, schijfjes banaan en in het midden pronkt een grote rode aardbei. Daarna houdt ze het vest even tegen haar rug voor de maat.

Silvia heeft moeite om niet te gaan gillen. Nu dacht ze dat de hele familie nu wel weet dat groen haar lievelingskleur is. Krijgt ze alles in rood!

Aan de andere kant van Silvia zitten haar oudere broers. Serafijn en Soldrak lachen tegen haar. De broers zijn niet even oud, maar lijken sprekend op elkaar in hun rode kleren en hebben net als zij, groene ogen en blond haren. Zij zitten in de hogere klassen van Drakenburcht. Van deze broers heeft ze ook al geen steun. Die kunnen alleen maar over toverdingen praten met ingewikkelde woorden en zijn vooral altijd druk bezig met hun kristallen bollen om er stomme spelletjes op te spelen of mee te kletsen met vrienden.

Serafijn is al veertien jaar oud en duidelijk trots op om een rode bloes en broek te dragen met een rode baret met veren. Het tenue voor jongens op de afdeling Drakenhart en Soldrak draagt dezelfde kleren in rood.

Rood, rood, rood, Silvia krijgt steeds meer een hekel aan deze kleur.

Iedereen kijkt geërgerd naar Siegfried, want alles en iedereen moet wachten. Zijn blauwe ogen fonkelen, terwijl hij lacht en afwezig wrijft hij over zijn blonde haren. Haar vader heeft niet eens gemerkt dat hij eigeel op zijn rode stropdas heeft gemorst en op zijn zwarte jas zitten witte muizenhaartjes, want er lopen witte muizen over zijn schouders en hoofd heen en weer.

Silvia is er wel tevreden mee, dat de tafel speciaal voor haar verjaardag en grapjesdag, feestelijk gedekt is met zilveren borden en bestek en er staan schalen vol snoepgoed, lekkere taartjes, koeken en andere hapjes. Uit verveling knabbel ze al snel twee gebakjes en een grote notenkoek op.

Twee enorme antieke zilveren kandelaars glanzen vol brandende kaarsen en in het midden staat een prachtige kristallen vaas vol witte rozen. Alleen de ronde glazen kommen ernaast zijn nieuw. Die wou vader ineens op tafel hebben, het zijn geen viskommen. In de ene kom klimmen muizen met allerlei kleuren over rekjes. In de andere tapdansen witte muizen.

Silvia vind de tapdansende muizen erg grappig. Haar vader vertelde dat dit een muis moeilijk te leren is, ze zijn dus erg duur. Muizen zijn erg belangrijk in Loryana, weet Silvia. Ze gaan in toverdrankjes, worden gevoerd aan toverbeesten en zijn er in allerlei kleuren, want de Silvesters zijn al zes generaties de grootste leveranciers van muizen in Loryana.

Silvia moet niezen. Ze doet dat in haar mouw en haalt daarna haar neus op, want weet je. Ze is eigenlijk verkouden. Nou en, zal je de schouders ophalen. Iedereen is toch wel eens verkouden? Maar moet dat nou net op haar verjaardag? Het is trouwens een wonder dat niet iedereen de hele tijd verkouden is, want het is buiten hun kasteel vriezenskoud. Hun kasteel. Muizenstein, staat namelijk enorm hoog in de bergen.

Silvia verveeld zich tijdens het wachten en kijkt rond. Ze hebben een werkelijk schitterende eetzaal. Aan de muren hangen een boel schilderijen met voorouders. Er is een grote haard tussen twee grote stenen muizen met een kroontje op en daarin knettert een gezellig vuur. Silvia weet dat de rode en zwarte tegels op de vloer gemaakt zijn in Erabor. Ze zijn van Rhovanions kwaliteit. De beste, scheidt haar vader altijd tegen visite op.

Achteraan tussen twee zuilen, is een grote deur met hun familiewapen. Dat is hun reisdeur. Hiermee reis je op geheimzinnige wijze door heel Loryana.

Boven de haard hangt een schilderij van Muizenburcht tussen besneeuwde bergtoppen. Het heeft grote hoektorens, hoge muren met kantelen en een poort met valhek. Ze werden vroeger vaak belegerd door hongerige Trollen, dus moesten de muren wel tegen een stootje kunnen.

Silvia moet weer niezen. Na een magisch tovergebaar van haar opa, pakt ze een zakdoek uit de lucht.

Siegfried lacht weer en diep zuchtend steunt Silvia haar kin in haar handen. Kan vader nou eindelijk zijn ooreaal eens weggleggen. Het is haar verjaardag én grapjesdag! Deze dag is niet alleen het traditionele feestelijke ontbijt dat de huisgnomen hun bazen geven. Ze hebben ook voor iedereen een cadeau van iets gemaakt, dat weggegooid is. Het is altijd weer afwachten wat je krijgt, meestal enorm grappig. Niemand wil Grapjesdag dan ook missen. Silvia Silvester al helemaal niet. Daarom ligt ze niet in bed zoals normaal voor iemand die verkouden is.

Oei, wat gebeurt er nu? Silvia trekt haar benen op, want er kruipt een huisgnoom onder de tafel door. Hij grijnst naar haar met zijn vlijmscherpe tandjes. Er is een paarse muis ontsnapt en hij probeert het te vangen. 'Feliciteert, Silfje,' knikt de gnoom. 'Wij maak groot feest voor jou.'

De gnoom duwt zijn groene hoofd weer onder het kleed en verdwijnt onder de tafel. Ze ziet zijn lange staart achter hem aan glijden. Er klinkt schrill gelach onder de tafel, want meer gnomen kruipen onder de tafel rond om de muis te vangen. De groene mannetjes en vrouwtjes hebben de grootste lol, zodra de muis tegen de benen van Silvia's oudere zus Sieglinde opkruipt. Ze gilt het uit en gaat op haar stoel staan.

Héhé, Siegfried is eindelijk klaar met zijn gesprek, ziet Silvia opgelucht. Haar vader gaat staan en loopt op haar af. Shizam! Nu gaat hij haar vast vertellen dat ze naar de Glimglam mag en Silvia gaat verwachtingsvol overeind zitten.

'Hartelijk gefeliciteerd met je twaalfde verjaardag, mijn kind,' zegt